Amsterdam 26 September · Westerpost 3 · pagina 41

Westerpost

Boek over woud van regels rondom adoptie

Hoe Roos uit China naar Nederland kwam

Osdorp – Ze waren niet negen maanden, maar drie jaar in verwachting. Zij was niet misselijk door een zwangerschap, hij wel door de vliegreis. Wilma en André Samuëlsz besloten over hun bijzondere ervaring rondom de adoptie van hun dochter een boek te schrijven.

■ **Shirley Brandeis**

Ze wilde altijd al adopteren. "Als klein meisje zei ik het al: waarom een kind van jezelf als er al zoveel kinderen op de wereld zijn." En dus was het voor Wilma bijna logisch om te adopteren. "André zei dat we het eerst maar eens zelf moesten proberen om een kindje te krijgen, maar toen dat niet lukte, was de beslissing snel genomen." Maar de komst van hun kind ging niet snel. Wilma: "Er is zo'n enorm woud aan regels en wetten. En de mensen die er professioneel mee te maken hebben, weten vaak ook niet alles."

Tips

Een boek moest er komen. Een boek over hun ervaring, met goede afloop. Roos is nu negen en woont sinds ze twee jaar en negen maanden is bij haar ouders in Nederland. "We willen mensen die gaan adopteren laten weten waar je zoal tegen aan kunt lopen. Hen vooral ook wegwijs maken. Vandaar ons gedetailleerde verhaal, inclusief tips en websites, in dagboekvorm." Veel termen, regels en vooral ook emotionele momenten zijn opgeschreven in 'Je zult nooit meer alleen zijn'. Een titel die alles zegt. André: "Zo voelen we het met Roos. Ze was alleen, zonder ouders, in een tehuis in China. Sinds ze bij ons is, is ze nooit meer alleen."

Het boek is er ook voor mensen die in hun omgeving met adoptie te maken krijgen. Wilma: "Je wilt niet weten wat een vreemde, soms ronduit hatelijke opmerkingen we hebben moeten aanhoren. Over het feit dat we gingen adopteren, over Roos' afkomst, over de manier waarop we met haar omgaan. Mensen zeggen soms nare dingen." Het boek kan veel duidelijk maken. Bijvoorbeeld waarom de omgeving de eerste tijd niet moet ingaan op de aandacht die Roos vraagt. "Ze moest in het begin heel goed leren dat wij haar ouders zijn. Dat ze aan ons moet hechten en niet aan Jan en Alleman. Anders zou ze daar later last van kunnen krijgen."

Vaag beeld

Het was een lange weg naar China, letterlijk en figuurlijk. André: "Ik heb ontzettend last van reisziekte. Ik ben heen en terug continu ziek geweest." Wilma lachend: "Normaal is de vrouw tijdens de bevalling uren in nood, nu had André die taak op zich genomen." Maar het was het waard, die hele weg vanaf de beslissing om te gaan adopteren. Nadat hun doopceel was gelicht ("Ze willen echt alles van je weten"), ze goed waren gekeurd, ze in 1999 een adoptiecursus hadden gevolgd ("De cursusleiders hadden niet op elke vraag van ons een antwoord"), ze heel veel formulieren hadden ingevuld, diverse keren hebben aangehoord dat 'het er vast nooit van kwam', veel stempels hadden gehaald op verschillende locaties in Den Haag, kregen ze eindelijk op 30 juli 2001 goed nieuws: er was een meisje voor hen. Een meisje van tweeëneenhalf in China. Ze noemden haar Roos. Een kopie van een kopie gaf een vaag beeld van de peuter. Maar ze wisten het zeker: dit is ons kind. "We hebben gedanst door de kamer van geluk." De lange weg ging vanaf dat moment verder: naar China, daar langs de diverse loketten en uiteindelijk tot aan de ontmoeting met Roos op 16 september 2001. Niet direct je armen naar haar uitspreiden, was het advies vooraf. Maar Roos zag haar ouders en liep direct naar hen toe. Wilma: "We omarmden elkaar en hebben niet meer losgelaten." Mooi omschreven in het (dag)boek: Het is alsof ik haar altijd heb gemist'.

Bloemkool

Ons zonnetje, zo noemen ze Roos, favoriet object van haar moeders camera. Roos doet het goed. Zowel op school als in het Artis-atelier, waar ze haar tekentalent benut. "Ze pakte vanaf het begin heel snel de dingen hier op. Nee, ze heeft geen grote interesse in haar achtergrond. Wel is ze dol op rijstsoep, dat ze als kind in het tehuis als ontbijt at. Het is een echt rijstkind, dat wel. Maar ze houdt ook van bloemkool, hoor. En als er een moment komt dat ze meer wil weten, dan zullen we haar daarin steunen." Ze hebben zich verdiept in China, al voor Roos' komst. Ook hierin voldoet het boek. In de bijlage staat uitgebreide informatie over de geschiedenis en met name de één-kindpolitiek.

Wilma en André met kersverse dochter Roos (september 2001)

Doorgaan

Het boek moest er komen, vonden André en Wilma, inmiddels al zeven jaar trotse ouders. "De media besteden weinig positieve aandacht aan adoptie. Er zijn mensen die voor een biologisch kind tot het uiterste gaan, terwijl adopteren ook een prachtige mogelijkheid is om een kindje te krijgen. Er wordt gerept over kinderhandel, maar als je dat stop zet, gaat het in de illegaliteit. We moeten echt voorkomen dat China als adoptieland door Nederland geboycot wordt." Het boek is er ook om de keerzijde van de Chinese politiek en de stroperigheid van de Nederlandse ambtenarij aan het licht te brengen. Wilma: "Ik hoop dat de verantwoordelijken in Den Haag dit boek lezen. De mensen die al die vreemde regels maken. Maar voor alles wil ik met dit boek toekomstige adoptieouders laten weten wat hen te wachten staat. Maar ook dat al dat wachten uiteindelijk wordt beloond. De beste tip: doorgaan met verstand op nul en je blik op oneindig. In ons geval op China."

'Je zult nooit meer alleen zijn' is te koop via www.bol.com, bij de boekwinkels of bij CAS Computers aan Tussen Meer 96. Deel 2 is in wording. Er is ook een dunne uitgave uitgegeven speciaal voor kinderen. Zie ook http://www.cas-computers.com/jezultnooitmeeralleenzijn.html.